

το Γεροντικό

ροντες / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στον Αββά Αντώνιο ήλθε κάποτε ένας

αδελφός από κάποιο κοινόβιο ο οποίος συκοφαντήθηκε για πορνεία. Ήλθαν και οι αδελφοί από το κοινόβιο για να τον θεραπεύσουν και να τον πάρουν. Και άρχισαν να τον ελέγχουν, ότι:

-Έτσι έκαμες. Κι' αυτός απολογιόταν, ότι:

- Τίποτα τέτοιο δεν έκαμα.

Με μια ευκαιρία, ήταν εκεί και ο αββάς Παφνούτιος ο Κεφαλάς και είπε την εξής παραβολή:

- Είδα στην όχθη του ποταμού έναν άνθρωπο, πούχε χωθή στο βόρβορο ως τα γόνατά του και καθώς ήλθαν μερικοί να του δώσουν χέρι βοήθειας, τον

κατεπόντισαν μέχρι το λαιμό.

Τούς λέγει τότε ο αββάς Αντώνιος, για τον αββά Παφνούτιο:

- Να, άνθρωπος αληθινός, που μπορεί να θεραπεύσει και να σώσει ψυχές.

Συγκινήθηκαν τότε από τα λόγια των γερόντων και έβαλαν μετάνοια στον αδελφό. Ηρέμησαν έτσι από τούς Πατέρες και έλαβαν τον αδελφό στο κοινόβιον.

Ο Όσιος Εφραίμ ο Σύρος είπε: Αν ποτέ συκοφαντηθείς, και αποκαλυφθή η αθωότητά σου, μην υψηλοφρονήσεις. Δούλευε τον Κυριον σου με ταπεινοσύνη και ευχαρίστησέ τον, που σε λύτρωσε από τις συκοφαντίες των ανθρώπων, για να τηρής πιστά τις εντολές του.

Τον Αββά Βαρσανούφιο ρώτησε ένας αδελφός. Γέοντα· εάν ακούσω περί τινός ότι κακώς με λέγει, τι ποιήσω;

Και ο Γεροντας απεκρίθη.

-Ευθέως ανάστα και ποιήσον ευχήν πρώτον υπέρ εκείνου, και ούτως υπέρ σεαυτού, λέγων· Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον τόνδε τον αδελφόν, και εμέ τον αχρείον δούλον σου· και σκέπασον ημάς από του πονηρού, ευχαίς των σων αγίων. Αμήν.

Όταν ο Αββάς Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης ήταν Πρεσβύτερος στη σκήτη, μεταξύ των αδελφών ήταν και κάποιος Διάκονος, πολύ ενάρετος και ευλαβής. Ο Αββάς Ισίδωρος σκόπευε να τον κάνη Πρεσβύτερο και να τον αφήση διάδοχό του. Εκείνος όμως, από μεγάλη ταπεινοσύνη, δε δεχόταν χειροτονία, λέγοντας πως ήταν ανάξιος να γίνη ιερεύς. Αυτόν τον ενάρετο αδελφό τον εμίσησε τόσο πολύ κάποιος άλλος μοναχός στη σκήτη, νικημένος από το πάθος του φθόνου, και γύρευε με κάθε τρόπο να τον βλάψη και να τον δυσφημήση.

Να λοιπόν τι τον έβαλε ο διάβολος να κάνη: Πήρε μια μέρα ένα από τα βιβλία του και το έβαλε κρυφά στο κελλί του Διακόνου, χωρίς εκείνος να πάρη είδησι. Ύστερα πήγε στον Αββά Ισίδωρο και του παραπονέθηκε πως έχασε το βιβλίο του και πως κάποιος από τούς αδελφούς έπρεπε να το είχε κλέψει. Απαιτούσε λοιπόν να γίνη έρευνα σ' όλα τα κελλιά.

- Τετοιο πράγμα, παιδί μου, έκανε έκπληκτος ο Γεροντας, δεν έχει ξαναγίνει στη σκήτη. Αλλά, για να βεβαιωθείς, πάρε δυο αδελφούς και ψάξε τα κελλιά.

Έτσι κι' έγινε. Αφού έψαξαν μερικά άλλα κελλιά, επήγαν και στου Διακόνου και φυσικά εκεί βρήκαν το βιβλίο. Το πήραν λοιπόν και το έφεραν στην Εκκλησία την ώρα του εσπερινού, που ήσαν συγκεντρωμένοι οι αδελφοί, και είπαν μεγαλοφώνως

στον Αββά Ισίδωρο, για ν' ακουστή απ' όλους, που είχε βρεθή το βιβλίο.

Ο αθώος Διάκονος δεν διαμαρτυρήθηκε για την συκοφαντία. Έπεσε με ταπεινώς στα γόνατα και ζήτησε απ' όλους συγχώρησι, λέγοντας πως έσφαλε.

- Συγχωρήσατέ με, αδελφοί, γιατί είμαι κλέφτης.

Σαν πέρασαν οι τρεις εβδομάδες και ο Διάκονος τελείωσε το επιτίμιόν του και έγινε δεκτός στο Άγιον Βήμα, ο συκοφάντης δαιμονίστηκε και με γοερές κραυγές ωμολόγησε την αμαρτία του.

- Αδίκως κατηγορήσα τον δούλο του Θεού, φώναζε για να ξαλαφρώση την συνείδησί του.

Οι αδελφοί στην σκήτη έκαναν ολονύκτιο προσευχή γι' αυτόν, χωρίς αποτέλεσμα όμως. Εκείνος ο δυστυχής βασανιζόταν σκληρά από το πονηρό πνεύμα. Τότε ο Όσιος Ισίδωρος είπε στον Διάκονο:

- Προσευχήσου γι' αυτόν, αδελφέ, γιατί μόνο συ, που συκοφαντήθηκες, αν το ζητήσης, θα τον ελεήσει ο Κύριος.

Και πράγματι, όταν προσευχήθηκε ο συκοφαντηθείς, ελευθερώθηκε από την τυραννία του δαίμονος ο συκοφάντης.

Ο Μέγας Αντώνιος στις “Παραινήσεις” του έλεγε:

Εφ' όσον εννοείς τα περί Θεού, να είσαι ευσεβής, χωρίς φθόνο, αγαθός, σώφρων, πρᾶος, χαριστικός κατά δύναμιν, κοινωνικός, αφιλόνηκος και τα όμοια. Διότι αυτό είναι το απαραβίαστο απόκτημα της ψυχής, να αρέσει στο Θεό με τέτοιες πράξεις και με το να μην κρίνη κανέναν και να λέει για κανέναν, ότι ο δείνα είναι κακός και αμάρτησε. Αλλά καλλίτερο είναι να συζητάμε τα δικά μας κακά, και να ερευνάμε μέσα μας τη δική μας πολιτεία, εάν είναι αρεστή στο Θεό. Διότι, τι μας μέλει εμάς, εάν άλλος είναι πονηρός;

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, γράφει:

“Δεν είναι μικρός άθλος (δηλαδή το να υπομένει κανείς τη συκοφαντία), αλλά πολύ μεγάλος, αυτός ο της συκοφαντίας”...

“Και αν ακόμα είναι αλήθεια εκείνα που λέγει κάποιος για μας, και αν ακόμα τέτοια που τα αναγνωρίζουμε και εμείς, αν εμείς δεν βρίσκουμε εκείνον που λέγει αυτά, αλλά στενάζουμε πικρά και παρακαλέσωμε τον Θεο για τα αμαρτήματά μας, θα μπορέσωμε ν’ αποβάλωμε όλα τα αμαρτήματά μας”...

“Πολλοί λοιπόν λύγισαν με τις επικρίσεις κι έχασαν την ψυχή τους. Γιατί δεν υπάρχει, δεν υπάρχει για τούς αγωνιζόμενους τίποτα πιο ανυπόφορο από τα λόγια που μπορούν να πληγώσουν την ψυχή”...

“Διότι δεν βλάπτει τόσο εκείνος ο οποίος σπαράσσει την ανθρωπίνην σάρκα, όσον εκείνος ο οποίος δαγκώνει την ψυχήν· διότι όσον πολυτιμότερα είναι η ψυχή από το σώμα, τόσο μεγαλύτερα είναι η βλάβη της”.

Ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής στα κεφάλαια περί αγάπης γράφει για την Συκοφαντία:

55. Αν η αγάπη δεν κάνει κακό στον πλησίον (Ρωμ. 13, 10), εκείνος που φθονεί τον αδελφό και λυπάται για την προκοπή του και με ειρωνείες προσπαθεί να κηλιδώσει την υπόληψή του η με όποια κακοήθεια τον επιβουλεύεται, πως αυτός δεν αποξενώνεται από την αγάπη και δεν κάνει τον εαυτό του ένοχο για την αιώνια Κρίση;

56. Αν η αγάπη είναι το πλήρωμα του νόμου (Ρωμ. 13, 10), εκείνος που έχει μνησικακία για τον αδελφό και κάνει δόλια σχέδια εναντίον του και τον καταριέται και δοκιμάζει χαρά για κάθε πτώση του, πως δεν καταπατεί το νόμο και δεν είναι άξιος για την αιώνια κόλαση;

57. Αν εκείνος που κατηγορεί και κρίνει τον αδελφό του κατηγορεί και κρίνει το θείο νόμο (Ιακ. 4, 11), και ο νόμος του Χριστού είναι η αγάπη, πως δεν ξεπέφτει από την αγάπη του Χριστού εκείνος που καταλαλεί, και δεν προξενεί ο ίδιος στον εαυτό του την αιώνια κόλαση;

58. Μην παραδώσεις την ακοή σου στους λόγους όποιου καταλαλεί, ούτε τούς δικούς σου λόγους στην ακοή ενός φιλοκατήγορου, μιλώντας η ακούγοντας μ’ ευχαρίστηση κατά του πλησίον σου, για να μη χάσεις τη θεία αγάπη και βρεθείς απόκληρος από την αιώνια ζωή.

60. Κλείνε το στόμα εκείνου που κατηγορεί τον άλλον, για να μην αμαρτάνεις μαζί του διπλή αμαρτία· και συνηθίζοντας ο ίδιος σε καταστρεπτικό πάθος, και μη σταματώντας εκείνον που φλυαρεί κατά του πλησίον.

61. “Εγώ όμως σας λέω, είπε ο Κυριος, αγαπάτε τούς εχθρούς σας, ευεργετείτε

όσους σας μισούν, προσεύχεσθε για όσους σας βλάπτουν” (Ματθ. 5, 44). Γιατί τα διέταξε αυτά; Για να σε ελευθερώσει από το μίσος, τη λύπη, την οργή και την μνησικακία και να σε αξιώσει να λάβεις το μέγιστο απόκτημα, την τέλεια αγάπη, που είναι αδύνατο να την έχει όποιος δεν αγαπά εξίσου όλους τούς ανθρώπους, κατά μίμηση του Θεού, ο οποίος αγαπά εξίσου όλους τούς ανθρώπους και θέλει να σωθούν και να λάβουν πλήρη γνώση της αλήθειας (Α΄ Τιμ. 2, 4).

Ένας αδελφός έκανε την εξής ερώτηση σε κάποιον πατέρα· “Πως ρίχνει ο διάβολος τούς πειρασμούς στους αγίους;”. Του απάντησε ο γέροντας· “Ήταν κάποτε στο όρος Σινά ένας μοναχός που ονομαζόταν Νικων”. Κάποιος πήγε στη σκηνή ενός Άραβα Φαρανίτη, βρήκε μονάχη την κόρη του, πλάγιασε μαζί της κι ύστερα της λέει· “Να πεις ότι το πάθημά μου αυτό μου το έκαμε ο αναχωρητής, ο αββάς Νικων”. Όταν ήρθε ο πατέρας της και πληροφορήθηκε το γεγονός, πήρε το ξίφος του και τράβηξε κατά του γέροντα.

Σαν χτύπησε την πόρτα, βγήκε έξω ο γέροντας κι όταν εκείνος σήκωσε το ξίφος να τον σκοτώσει, παράλυσε το χέρι του. Τότε ο Φαρανίτης πήγε στην εκκλησία και κατάγγειλε το συμβάν στους πρεσβυτέρους. Έστειλαν εκείνοι και τον κάλεσαν κι ο γέροντας παρουσιάστηκε. Τότε του δώσανε πολύ ξύλο και σκέφτονταν να τον διώξουν, όμως εκείνος τούς παρακάλεσε έτσι·

“Αφήστε με εδώ να ζήσω σε μετάνοια”. Τον απομόνωσαν λοιπόν τρία χρόνια κι έδωσαν εντολή κανέναν να μη του μιλάει. Έτσι πέρασε τα τρία χρόνια κι ερχόταν κάθε Κυριακή και με μετάνοια παρακαλούσε κι έλεγε· “Προσεύχεστε στον Κυριο για μένα”.

Αργότερα όμως εκείνος που είχε κάμει την αμαρτία κι είχε ρίξει τον πειρασμό στον αναχωρητή, κυριεύτηκε από δαιμόνιο κι ομολόγησε στην εκκλησία· “Εγώ ήμουν που αμάρτησα και μίλησα για να συκοφαντηθεί ο δούλος του Θεού”.

Τότε σηκώθηκε όλος ο λαός κι είπε μετανιωμένος στον γέροντα· “Αββά, συγχώρεσέ μας”. Εκείνος τούς απάντησε· “Όσο για τη συγχώρηση, σας έχω συγχωρήσει· αλλά να μείνω κοντά σας, δεν μένω πια με τίποτα· δεν βρέθηκε ούτε ένας σας να ‘χει διάκριση και να με συμπονέσει”. Έτσι ο γέροντας έφυγε από τον τόπο εκείνο”. Και πρόσθεσε· “Βλέπεις πως ρίχνει ο διάβολος τούς πειρασμούς πάνω στους αγίους;”.

Πηγή:agioritikovima.gr